

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

número 11

estiu 2014

Assemblees Generals de MusiCat Resultats econòmics de l'any 2013

Entrevista a Montserrat Pratdesaba, Big Mama

Els Pescadors de L'Escala, 50 anys d'història

El CoNCA publica un document amb 36
propostes per millorar la condició
professional d'artistes i creadors

Es presenta el Consell Territorial de la SGAE

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

número 11

estiu 2014

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D
17001 Girona
Tel. 972 218 689
Fax 972 223 271
info@musicat.cat
www.musicat.cat

Junta directiva

President Josep Reig
Vicepresident Josep Ramon Prats
Secretari Josep M. Mascarell
Vocals Carles Creixell, Susanna del Saz,
Joan Figueras, Antoni Mas, Albert
Prat i Montserrat Pratdesaba

Gerència

Associació Professional Marga Castañer
Grup de Gestió Anna Franco

Redacció Lluïsa Massó
Maquetació i disseny Iglésies Associats

Dipòsit legal GI-323-2011

Editorial

NOUS TEMPS, VELLS PROBLEMES

● ● ●
Josep Reig
President de MusiCat

El passat 28 de maig es van celebrar les assemblees generals de l'Associació Professional de Músics de Catalunya i de les empreses que formen el Grup de Gestió MusiCat. L'assistència, tot i els quasi 3.000 socis convocats, va ser l'habitual i amb els habituals. Ja som conscients que aprovar els comptes i fer un repàs de les activitats dutes a terme el darrer any pot no resultar massa atractiu, però no em puc estar de demanar una mica més d'implicació, especialment als grups més professionals, ja que la nostra gestió i les decisions que prenem poden afectar de manera directa la seva feina.

Un dels punts de l'ordre del dia va ser l'elecció d'una nova Junta. Respecte a l'anterior s'han produït dues baixes, en Miquel Clapés i l'Àngel Puertas. Tots dos han estat una colla d'anys participant activament i aprofito aquestes línies per expressar-los el nostre agraïment, de la mateixa manera que donem la benvinguda a la Montserrat Pratdesaba, Big Mama, i a en Joan "Nitu" Figueras, que de ben segur aportaran noves idees i una alenada d'aire fresc a la Junta.

Sovint, quan es comença una nova etapa, un es proposa assolir nous objectius. Per desgràcia, l'objectiu principal, que és aconseguir d'una vegada per totes el reconeixement i la regularització de la nostra professió, és una vella reivindicació que encara tenim pendent. El passat més de juny, el Consell de les Arts i de la Cultura (CoNCA) va presentar 36 propostes per la millora de les condicions professionals del sector cultural. No vull amagar el sentiment de desil·lusió que tinc envers els resultats i propostes que ens ha fet arribar l'administració després de tant de temps de treballar-hi. Tot plegat no deixa de ser un informe de l'estat de la qüestió i del que caldria fer per millorar la nostra situació, cosa que ja sabíem, però sense cap garantia de poder-ho dur a terme. És el vell problema de les competències que no tenim

i que ens aboquen a un immobilisme permanent amb l'excusa que no depèn de nosaltres.

Tampoc estem notant un canvi en la concessió de subvencions, on sí que tenim competències. Continuem amb criteris més que discutibles que no ajuden a resoldre els problemes del sector i amb un control que deixa molt a desitjar. A mi particularment, em costa molt entendre el fet que entitats i negocis privats siguin subvencionats amb diners públics, quan hi ha moltes associacions sense ànim de lucre que tenen veritables problemes per poder dur a terme les seves funcions totalment desinteressades.

Quan veig el que està passant, me'n adono de la importància i de l'encert que va ser crear el Grup de Gestió Musicat. No em puc imaginar com podríem treballar de forma legal, amb la seguretat que això comporta, sense la solució - per altra banda provisional - de les cooperatives. Segurament no queda gaire bé que ho digui jo, però realment s'ha convertit en una solució per als músics i ja ens agradaria que no fos l'única.

També m'agradaria fer esment del tan celebrat Codi de Bones Pràctiques en l'Àmbit de la Creació i de la Interpretació Musicals, publicat pel mateix CoNCA ara fa quatre anys, que apuntava a ser una solució mentre no poguéssim canviar les normes. Amb el temps hem vist que els únics que el fan complir de veritat, a base de sancions, són els inspectors de treball.

Segurament no és un missatge gaire optimista, però és la trista realitat. Ja ho deia algú amb molta experiència: "tot el que no puguis fer tu mateix...". De moment no ens queda altre remei que continuar espavilant-nos i refiar-nos de nosaltres mateixos per poder anar trobant solucions. Us animo, doncs, a confiar en les nostres possibilitats i intentar, entre tots, afrontar aquests nous temps, encara que sigui arossegant vells problemes.

Pren nota ●●●

Notícies de la Inspecció de Treball de la Seguretat Social ●●●

A principis de maig, la gerent de l'Associació Professional, Marga Castañer i el President de MusiCat, Josep Reig, van anar a la Inspecció de Treball de la Seguretat Social de Girona per entrevistar-se amb la responsable d'aquesta administració a nivell estatal, Cristina Faci, i la seva homòloga a la Generalitat, Laura Feixas – ambdós serveis són ara al mateix edifici – Totes dues els van comunicar que aquest any tenen previst fer inspeccions a tot el territori. Per començar, han enviat una carta a tots els ajuntaments demanant el programa de mà de les festes majors i s'han proposat fer inspeccions *in situ* a les actuacions.

Per aquest motiu, us recordem que els músics que cobren per les seves actuacions han d'estar donats d'alta a la Seguretat Social. En cas de no cobrar, no cal que es donin d'alta però podran cobrar dietes. En qualsevol cas, MusiCat recomana fer un contracte que especifiqui les condicions de treball, fins i tot quan es tracti de concerts benèfics.

Dietes i nòmines al web ●●●

Com ja sabeu, un cop l'any us enviem per correu electrònic un document, que ens heu de retornar signat, amb el resum de les dietes que hem anat descomptant de les vostres factures. Així mateix, els músics que sou autònoms i que factureu a través de la cooperativa Músics de Catalunya o a través de l'Associació Cultural Dos Per Quatre, rebeu trimestralment les nòmines, que també heu de signar i fer-nos arribar. Aquest procés d'enviar els documents un per un i registrar-los quan els rebem signats és molt laboriós i hem decidit automatitzar-lo per guanyar temps.

A partir d'ara, trobareu dietes i nòmines per signar a la zona de socis del web www.musicat.cat. Només cal que imprimeu aquests documents, els signeu i ens els retorneu per correu electrònic o postal. El codi de barres que porten permet registrar-los automàticament a la fitxa del soci quan els rebem. No us estranyi doncs que us els reclamem si no ens els heu enviat: quan obrim la vostra fitxa per fer una factura, és el primer que veiem.

A partir del 15 de setembre es cobrarà la rectificació de factures ●●●

Últimament s'ha notat un augment de peticions de rectificació de factures per part dels socis. Concretament, un 10% de les factures que es fan han de ser rectificades i algunes s'han de rectificar dues i tres vegades. Això es deu al fet que sovint l'import a facturar que ens dona el soci no està tancat del tot i el rectifica a última hora, o bé que les dades de l'empresa no són correctes, o que s'ha equivocat de dia, etc.

S'ha de tenir en compte que rectificar una factura significa anul·lar-la, enviar la factura d'abonament al client i fer-ne una de nova. A vegades també s'ha de modificar l'alta a la seguretat social. Tot aquest procés significa un increment de feina i de temps. Per aquest motiu, i per mirar de minimitzar les rectificacions, la Junta Directiva de MusiCat ha decidit, a partir del 15 de setembre, cobrar 5€ suplementaris per cada rectificació de factura, quan no sigui per un motiu justificat.

Factures de despeses ●●●

Us recordem que podeu desgravar qualsevol despesa justificada amb una factura legal a nom de l'entitat

a través de la qual efectueu les vostres facturacions (Músics de Girona, SCCL, Músics de Catalunya, SCCL o Associació Cultural Dos Per Quatre), per un concepte que tingui relació directa o indirecta amb l'exercici de la vostra professió. Per exemple:

- **Relació directa**

Compres, reparacions o lloguers d'instruments musicals i material professional (so, llum, etc), lloguer de vehicles, partitures, cursos de formació professional, vestuari professional, comissions de mànagers o representants, publicitat, etc.

- **Relació indirecta**

Ordinadors i material informàtic, aparells reproductors de música i suports de gravació, confecció i manteniment de pàgines web, etc.

Tingueu en compte que la factura ha de correspondre a l'any en curs (el 2014 no es poden desgravar factures datades del 2013). Sempre que es tracti de factures en concepte de prestació de serveis - factures de mànagers o representants, lloguers, reparacions o compres no imputables com a patrimoni (publicitat, vestuari, etc.) - es podran descomptar directament sigui quin sigui l'import. Quan es tracti de compres de béns considerats patrimonials (material professional o instruments), **l'import de cada article inclòs a la factura no podrà excedir els 600 € + IVA**. Si un article supera aquesta quantitat, consulteu a MusiCat.

Demaneu els codis per entrar a la zona de socis del web www.musicat.cat.

Un cop més us demanem que, si no els teniu, ens sol·liciteu els vostres codis personals (usuari i contrasenya) per entrar a la zona de socis del web www.musicat.cat

i demanar les factures que necessiteu mitjançant el formulari online que hi trobareu. Només cal que envieu un mail a info@musicat.cat indicant el vostre nom complet. Com ja us hem explicat altres vegades, l'interès d'aquest procediment és doble: a nosaltres ens facilita la feina perquè les dades per fer la factura ens arriben ordenades i no hi ha el perill de què us en deixeu cap perquè hi ha uns camps que s'han d'omplir obligatòriament per poder enviar el formulari. Per vosaltres també és interessant perquè obtindreu immediatament la confirmació que hem rebut la vostra sol·licitud. D'altra banda, podreu consultar la vostra facturació i saber si les factures estan pendents o cobrades. En aquest espai, també hi trobareu les dietes i les nòmines per signar, tal com us hem explicat més amunt.

Recordeu que hi ha una versió per mòbil i tablet que us dóna accés directe a la zona de socis: www.musicat.cat/m.

MusiCat tindrà estand a la 17ª Fira Mediterrània de Manresa

Aquest any, per primer cop, MusiCat participarà amb un estand a la Fira Mediterrània de Manresa, que es celebrarà del 9 al 12 d'octubre en aquesta ciutat. La FMM és un mercat d'espectacles que posa l'accent en la cultura popular i les músiques del món. Els socis de MusiCat que feu aquest tipus de música - música popular o tradicional, espectacles familiars o música d'arrel mediterrània - teniu l'oportunitat de participar-hi de manera presencial per promocionar les vostres propostes a l'estand de l'associació. Si hi esteu interessats, envieu un mail a info@musicat.cat per concretar horaris i condicions.

Els Pescadors de L'Escala, 50 anys d'història

Després de les anxoves són el més conegut de L'Escala. Amb més de sis mil actuacions en directe i trenta enregistraments discogràfics a l'esquena, Els Pescadors de L'Escala són avui el grup d'havaneres en actiu més antic de Catalunya.

Són hereus dels antics pescadors de L'Escala, que quan feia mal temps i no podien sortir a pescar, es trobaven per cantar a la taverna i engegaven un repertori en què les havaneres encara eren conegudes com "americanes". El poble els va batejar amb la denominació genèrica "els pescadors de L'Escala". L'any 1972, quan el grup ja portava vuit anys constituït, va adoptar definitivament aquest nom, que va passar a ser exclusiu de la formació.

Els Pescadors de L'Escala es va fundar el 1963. Els components fundadors del grup van ser Ferran Català, Simeó Català i Llucià Carbó; tot seguit s'hi van incorporar Joan

Farrés i l'acordionista Carles Mallart. Van fer la seva primera actuació fora de L'Escala el 1966, a Palamós, i el 1971 es van estrenar a la cantada d'havaneres de Calella de Palafrugell. Van enregistrar el seu primer LP (*Cançons de taverna*) l'any 1976 i des d'aleshores han publicat trenta treballs discogràfics. Lògicament, avui ja no hi ha cap dels membres fundadors, però la composició del grup no ha variat l'estructura: contrabaix, acordió, guitarra i veus.

En l'actualitat, són una formació de música popular catalana. El seu repertori està conformat bàsicament per aquelles cançons que han sorgit de compositors del poble i que s'han divulgat al marge dels circuits comercials entre la gent del país. La seva música és molt heterogènia: havaneres, sardanes, boleros, ranxeres, valsets, cançó de taverna... En definitiva, cançó popular. A partir del 1991 afegeixen al seu repertori temes de composició pròpia, sempre amb música de l'Albert Prat i lletres de Quim Mas, Miquel Espigulé i el mateix Albert Prat. També han recuperat algunes cançons "picants" que es cantaven antigament a les tavernes, com per exemple *La polvera*, que porta un títol ben explícit. Molta gent encara recorda la versió personalíssima que en feia Simeó Català, fundador del grup, la qual es recull en l'últim treball que han editat. El grup va publicar unes quantes d'aquestes cançons en el disc *Pupurricantus* (1997), afegint-n'hi algunes de composició pròpia.

Els Pescadors de L'Escala han participat en les cantades més importants d'arreu de Catalunya i també han actuat a les Illes Balears, Illes Canàries, Andorra, Alemanya, França, Suïssa, Argentina i Luxemburg entre d'altres llocs. També són impulsors del Concurs de Composició d'Havaneres de Sant Pol de Mar.

L'original combinació musical - acordió, contrabaix, guitarra i veus - així com la manera de combinar les veus solistes amb compactes

conjunts corals, identifiquen el grup i el fan inconfusible. En el seu repertori hi té gran importància el ritme sensual i tendre de les havaneres que, donada la implantació que han tingut a Catalunya, ja es pot considerar un ritme autòcton, sense oblidar les havaneres antigues de regust tropical que han inspirat les d'ara.

Els actuals components del grup són: Quim Mas i Gibert (tenor 1er i guitarra), Josep Cruanyes (baríton), Jordi Cabarrocas i Serra (baríton alt i contrabaix) i Albert Prat i Vila (director musical i artístic, acordió i baríton alt).

El grup acaba d'estrenar el web www.pescadorsdelescala.cat on hi trobareu, entre moltes altres coses, la seva història, la discografia completa i l'agenda d'actuacions.

Aquest any, coincidint amb el 50è aniversari, han estat distingits amb la Creu de Sant Jordi i també han rebut per part de la societat d'artistes AIE el premi "50 anys dedicats a l'havanera", així com el Premi "A ritme de 2x4" que atorga la Fundació Ernest Morató.

D'altra banda, a finals de maig, el poble de L'Escala va voler dedicar l'Aplec de la Sardana a les dues formacions locals: Els Pescadors de L'Escala i La Principal de L'Escala. Entre els diferents actes i concerts que es van celebrar al poble, destaca una xerrada a càrrec de Joan Brugués i Jordi Gallegos amb el títol "Els Pescadors de L'Escala i la sardana".

Creu de Sant Jordi

La seva impecable trajectòria musical al llarg dels seus 50 anys d'història ha fet que Els Pescadors de L'Escala hagin estat distingits aquest 2014 amb la Creu de Sant Jordi, un dels màxims reconeixements que pot rebre una persona o entitat per part de la Generalitat de Catalunya. Els actuals membres del grup van voler compartir aquesta distinció amb tots els components que durant aquest 50 anys han passat per la formació.

Aquest és el text que acompanyava el lliurament de la Creu de Sant Jordi:

En el cinquantè aniversari de l'adopció oficial del nom d'un grup, constituït a finals de la dècada de 1950, en aquesta població de l'Alt Empordà, pioner en un gènere de música popular que uneix tradició cultural i presència social. Per la seva tasca de recuperació, interpretació i difusió, a Catalunya i a l'exterior, de l'havanera, la cançó de taverna i altres cants, amb un gran nombre d'actuacions i enregistraments discogràfics.

Acte d'homenatge a tots els components que han format part del grup

El dia 17 de maig va tenir lloc a l'emblemàtic Alfollí de la Sal de L'Escala un acte institucional d'homenatge a tots els components que han passat per la formació durant aquests cinquanta anys. Hi van intervenir: Xavier Soy (Diputació de Girona); l'alcalde de L'Escala, Estanislau Puig; Xavier Cubedo, vicepresident de la societat d'artistes AIE; Antoni Mas, President de la Fundació Morató; Josep Reig, President de MusiCat; Joan Brugué, de Ràdio L'Escala i Albert Prat, director del grup.

Premi "A ritme de 2x4" atorgat per la Fundació Ernest Morató

El dia 6 de juliol van recollir a Palafrugell un dels VIII Premis "A ritme de 2x4" de la Fundació

Ernest Morató. Aquesta entitat és l'encarregada de recopilar tots aquells documents que tenen a veure amb l'origen i difusió de les havaneres o que en documenten la seva història, bé siguin llibres, partitures, enregistraments sonors o de vídeo.

Els Pescadors de l'Escala van rebre el premi de mans de l'Antoni Mas, actual president de la Fundació Ernest Morató, "en reconeixement als 50 anys de trajectòria d'un grup que ha estat i és un referent en el món de l'havanera"

Sempre Pescadors "50"

Sempre Pescadors "50" és el títol del doble cd que han editat per celebrar el cinquantenari i que van

presentar en directe el passat 18 de maig en una actuació a la plaça Víctor Català de L'Escala.

El treball inclou dos discos. El primer recull vint enregistraments històrics que corresponen a diferents èpoques del grup, de 1973 a 2011, amb temes que van des dels inevitables *La gavina* o *El meu avi*, fins a cançons interpretades a cappella com *La Fira de la Santa Creu* o *Records de L'Escala*, o temes "picants" com *La polvera* o *L'elefant*. El segon cd inclou tretze temes nous, entre els quals n'hi ha uns quants d'inèdits.

Final de la quarta edició del circuit GPS

●●●

El termini d'inscripció per a la propera és del 1 al 12 de setembre

La quarta edició del circuit Girando Por Salas (GPS) va finalitzar el dia 29 d'abril passat, amb un concert a la Sala El Sol de Madrid. En el decurs d'aquest acte, el subdirector de les àrees de música i dansa de l'INAEM, Antonio Garde, va confirmar una nova edició per la temporada que ve. L'INAEM (Instituto Nacional de las Artes y la Música) va crear el GPS l'any 2010 amb l'objectiu de professionalitzar el sector de la música en directe i propiciar que les bandes emergents puguin tocar fora de la seva comunitat autònoma. També pretén ajudar les sales de petit format a mantenir una programació estable i de qualitat durant els mesos d'hivern.

A més de pagar un catxet fixe i una quantitat per despeses de desplaçament als artistes, el GPS concedeix una ajuda per a una acció discogràfica que serveixi de suport de difusió dels concerts durant la gira. Sota aquest concepte els grups poden gravar videoclips, reeditar EPs o LPs o bé

Foto: Final del GPS a la sala El Sol de Madrid
Autor: Paco Manzano

invertir en cartelleria i en el desenvolupament de pàgines web o aplicacions.

En aquesta quarta edició, el GPS ha atorgat ajudes als 172 músics dels 36 grups o solistes que van ser seleccionats arreu de l'Estat. També ha involucrat en aquesta dinàmica 27 discogràfiques i 33 oficines de management. L'activitat del GPS ha generat en aquesta edició un total de 735 altes a la seguretat social. S'hi van inscriure 156 sales per a un total de 150 concerts programats. D'altra banda, aquesta ha estat l'edició amb més participació de públic: un total de 12.300 persones han anat als concerts a 84 ciutats de tot l'Estat.

Just abans de tancar aquest butlletí ens ha arribat la notícia de la convocatòria de la cinquena edició. El termini d'inscripció és del 1 al 12 de setembre. Podeu

Foto: Final del GPS a la sala El Sol de Madrid
Autor: Paco Manzano

trobar les bases i tota la informació al web www.girandoporsalas.com. Els concerts tindran lloc entre el mes de novembre de 2014 i el març de 2015.

Aquestes són les bandes o solistes que van girar per sales en l'edició 2013-2014:

ADN - Amatria- Anaut - Bravo Fisher! - Carlos Sadness - Els Catarres - Eñaut Elorrieta - Full - Funambulista - Gaf y la Estrella de la Muerte - Ginferno - Izal - La Maravillosa Orquesta Del Alcohol - La Selva Sur - Lafra - Lara - Larumbé - León Benavente - Little Pepe - Los Alienigenas - Los Barrankillos - Maryland - Miss Caffaina - Mucho - Nyandú - Pasajero - Prin' La Lá - Rafa Pons - Rufus T. Firefly - Senior i El Cor Brutal - Sharif - Smile - The Excitements - Tórtel - Unicornibot - Xacobe Martínez Antelo Trío

Es presenta el Consell Territorial de la SGAE

•••

Un any després d'entrar en funcionament, el dia 4 de juny, es va presentar a Barcelona el Consell Territorial de Catalunya de la SGAE. La Junta Directiva d'aquest Consell es va constituir l'abril de 2013 després d'haver convocat unes eleccions entre els socis catalans. En aquell moment la Junta va decidir no presentar-se públicament i posar-se a treballar per poder fer-ho més tard amb coneixement de causa.

L'acte, que va aplegar un bon nombre de representants del sector cultural, va ser conduït per Eduard Iniesta, president del Consell de la SGAE a Catalunya; Ramon Muntaner, director de la SGAE a Catalunya i Balears i els membres de la Junta Directiva del Consell Territorial a Catalunya.

Ramon Muntaner va explicar que s'ha aconseguit una mena de "pacte fiscal", ja

que ara els diners de la Fundació SGAE es reparteixen proporcionalment al número de socis que hi ha a cada territori. També va dir que s'havia assolit el "dret a decidir", ja que ara és el Consell Territorial el que decideix a qui es concedeixen les ajudes.

El president del Consell, Eduard Iniesta, va presentar la Junta Directiva que està constituïda per Xavier Capellas, Natxo Tarrés, Max Sunyer i ell mateix, com a representants del Col·legi de Petit Dret (la música); Pere Tantiña i Joan Vives del Col·legi de Gran Dret (arts escèniques); Joel Joan i Piti Español del Col·legi Audiovisual i Juli Guiu i Àlex Eslava, editors musicals, del Col·legi d'Editors. El Consell es completa amb quatre membres de la Junta Directiva

de la SGAE: Teresa Alfonso, vicepresidenta del Col·legi d'Editors; Joan Albert Amargós, president de la Mutualidad de Autores y Editores i membre del Patronat de la Fundación SGAE; Lluís Arcarazo, membre del mateix Patronat i Enric Gomà, membre del Consell de Direcció.

Després de dir que no tenen mentalitat presidencialista, Eduard Iniesta va declarar la voluntat del Consell de fer un acte d'apropament i transparència davant d'un sector ofegat per la crisi econòmica, així com la seva predisposició de sumar i omplir alguns dels buits que aquesta crisi està deixant. Va explicar que les seves funcions principals són representar els socis catalans a SGAE Espanya i donar suport als autors catalans.

La Fundació Autor, ara Fundació SGAE, està en ple procés de desinversió: segons va explicar Iniesta, a mida que s'hagin de pagar menys hipoteques, es podran augmentar els pressupostos. De moment, la fundació disposa d'un pressupost de 6M€, dels quals 5M€ es destinen a activitats transversals i 1M€ als Consells Territorials de tota Espanya. Catalunya té assignat el 30% d'aquests recursos territorials, uns 300.000 € aproximadament.

La Junta decideix quins projectes es "pugen" a la Fundació central, en base a un llistat de criteris que es van fixar prèviament. Aquestes són les línies d'actuació que s'ha marcat el Consell:

- > Promoure els projectes que ajudin els autors
- > Generar jornades informatives per als socis
- > Apropar la SGAE als socis (possibilitat de fer presentacions o assajos a la seu de Barcelona)
- > Participar en projectes del sector de la cultura
- > Propulsar propostes més enllà del patrocini
- > Intervenir en projectes de la SGAE a nivell nacional, com per exemple l'APS (Ajuda de Previsió Social).

El músic i compositor Natxo Tarrés va explicar el funcionament de l'APS i quins són els criteris per concedir aquestes ajudes. L'APS disposa d'un pressupost de 600.000 € anuals, dels quals 500.000 es destinen a ajudes i els altres 100.000

a microemprenedoria. Va explicar que abans només es tractaven situacions difícils, molts cops dramàtiques, relacionades amb la salut i la gent gran. Actualment això ha canviat i malauradament també s'ha d'ajudar gent més jove amb risc de quedar-se al carrer per desnonament o altres causes. En aquest sentit, la SGAE ha contractat un treballador social per ajudar i orientar el soci amb dificultats. També s'ha posat en marxa un projecte de voluntariat en què es proposa als socis que han rebut algun tipus d'ajuda que col·laborin per ajudar altres socis que es troben en risc d'exclusió social. El Consell Territorial s'encarregarà de difondre entre els socis catalans l'existència de l'APS, així com de préstecs, beques i altres ajudes disponibles.

Ara que es compleixen 115 anys de la seva fundació, la SGAE està fent un esforç per descentralitzar-se i vol ser cada vegada més social i implicar-se en els problemes dels autors.

En aquest sentit, l'expressident i membre de la Junta Directiva de MusiCat, Antoni Mas, va intervenir per dir que molts socis es troben en una situació precària a la Seguretat Social i va demanar que es faci un esforç en el tema dels drets socials dels músics i autors, a qui correspondria tenir uns drets adquirits per no haver de refiar-se només dels drets assistencials.

Més enllà de la Fundació, hi ha altres projectes de la SGAE que arriben a Catalunya, com per exemple, els ajuts que ha rebut l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC) per organitzar concerts de grups emergents que es presenten apadrinats per grups consolidats, o bé la col·laboració entre la Xarxa de Biblioteques de Catalunya i l'Associació de Promotors i Editors Fonogràfics i Videogràfics de Catalunya (APECAT), que un cop al mes dediquen un dia a fer sessions de treball amb els bibliotecaris perquè puguin orientar els usuaris en l'àmbit de la música i organitzen concerts de petit format a les mateixes biblioteques.

El CoNCA publica un document amb 36 propostes per millorar la condició professional d'artistes i creadors

El dimecres 25 de juny, el CoNCA va convocar les associacions representatives dels diferents sectors culturals, per presentar el resultat d'un estudi que vindria a ser un pas previ a l'esperada redacció i posterior aprovació d'un Estatut de l'Artista.

El document, que està dividit en quatre apartats, pretén reflectir la situació fiscal, laboral, contractual i de formació en què es troben artistes, creadors i professionals relacionats amb el món de l'art a Catalunya.

Per redactar aquest document, el CoNCA ha comptat amb la col·laboració dels mateixos artistes i creadors, ja sigui a través de documents que els han fet arribar o de les 1.164 enquestes que han contestat, així com de les associacions més representatives del sector de la cultura a Catalunya. També ha fet una anàlisi de dret comparat amb legislacions vigents en altres països.

El resultat d'aquest procés són 36 propostes que millorarien ostensiblement la condició professional d'artistes i creadors i que compten fer arribar a les institucions corresponents de Catalunya, de l'Estat espanyol i també a diferents organitzacions europees de les quals forma part el CoNCA.

El president del CoNCA, Carles Duarte, va explicar les conseqüències dramàtiques que ha tingut en el món de la cultura la reducció de pressupostos

públics. Plou sobre mullat, va dir, tenint en compte la precarietat i les mancances molt greus que pateixen els treballadors de la cultura en els àmbits tributari, laboral i contractual, entre d'altres. I això que la cultura representa a Catalunya un 5,2% de les persones ocupades. Més concretament, aquest sector dóna feina a 164.300 persones, de les quals quasi el 70% tenen uns ingressos bruts inferiors a 12.000 € anuals.

La vicepresidenta, Gemma Sendra, va explicar que la cultura avui a Catalunya té tres reptes plantejats: un repte econòmic, que és general; un canvi de tendència en la societat que considera la cultura com un dret fonamental i exigeix que sigui gratuïta; i la precarietat en els mecanismes de relacions laborals, que és un efecte col·lateral de la crisi. Segons va dir, cal un pacte lleial de prestació de serveis quan es contracta un servei cultural. També s'han de recuperar les bones pràctiques i marcar les pautes de la societat del coneixement.

Després de fer una radiografia de les problemàtiques més recurrents, amb l'ajuda de les diferents associacions implicades i d'un bufet d'advocats, s'ha arribat a aquestes 36 propostes (8 en l'àmbit tributari, 10 en el laboral, 7 en el contractual i 10 en el formatiu). Al web www.conca.cat trobareu el text íntegre i també un resum.

És important remarcar que el 44% de les mesures proposades implica canvis i modificacions legislatius; el 37% només demana la correcta aplicació del marc legislatiu vigent i la resta, 19%, són bones pràctiques i pactes de compromís i entesa entre les parts. Per cert, a MusiCat ja fa temps que s'estan aplicant algunes de les mesures proposades, com per exemple la utilització del sistema RED per a les relacions laborals d'artistes o la compatibilització de la situació de jubilació amb l'activitat artística activa.

D'acord amb el que s'ha dit, el 56% de les mesures proposades es podrien executar de manera immediata, ja que

disposen d'un marc legislatiu que les empara: només caldria la voluntat política d'aplicar-lo. No deixa de ser paradoxal que un ens públic, el CoNCA, que depèn del Departament de Cultura de la Generalitat, hagi de fer un estudi per constatar que les nostres institucions són les primeres que no fan bé la seva feina. Només aplicant correctament la normativa i fent respectar el Codi de Bones Pràctiques en l'Àmbit de la Creació i de la Interpretació Musicals – elaborat i publicat pel mateix CoNCA - ja tindríem molt de guanyat. Pel que fa a les altres mesures, les que impliquen un canvi legislatiu, com l'IVA cultural al 4% o l'aplicació d'una retenció de l'IRPF entre l'1% i el 2% per al sector artístic, la majoria depenen del Govern central i, per tant, no cal fer-se gaire il·lusions.

Un exemple: MusiCat va presentar l'any 2009 una proposta a la Seguretat Social per confeccionar un cens de músics que podrien estar sempre d'alta i cotitzar *a posteriori*, segons el treball realitzat. La proposta era d'una lògica aclaparadora, sobretot si tenim en compte que el sistema actual és una autèntica aberració (alta i baixa cada cop que es treballa i desprotecció total la resta del temps). La resposta va ser un no rotund. És el tipus de reacció que podem esperar de Madrid. Amb més motiu, hauríem de poder exigir de les nostres institucions la correcta aplicació de la legislació vigent, sobretot quan aquesta ens afavoreix.

S'ha publicat l'Anuari de la Música 2014

El passat 23 de juliol es va presentar a Barcelona l'Anuari de la Música 2014 que publiquen conjuntament el Grup Enderrock i l'Associació de Representants, Promotors i Màangers de Catalunya (ARC).

En aquesta ocasió, l'Anuari recull les opinions de nombrosos agents del sector – des de polítics fins a màangers, programadors, músics, periodistes, discogràfiques – respecte a un nou

“estat” des del punt de vista de la música: quina hauria de ser la relació entre govern i sector professional, quines ajudes hauria de percebre el sector musical, com s'hauria de difondre i exportar el talent català, com s'haurien de gestionar els drets dels autors catalans o com hauria de ser la Llei de la Música en un nou marc nacional.

L'Anuari també recull els indicadors econòmics sobre el consum musical a Catalunya. En general, es constata un augment del nombre de concerts (+15,6%) i d'espectadors (+42,8%), però la facturació cau per tercer any consecutiu (-13,7%). Pel que fa a l'assistència de públic a festivals hi ha hagut un creixement del 16,1% respecte a l'any anterior i s'ha arribat als 2.010.000 espectadors. També han experimentat una millora les sales, que han superat els 1,2 milions d'espectadors (+2,9% respecte a 2012), tot i que els concerts s'han reduït un 4,9%. Els auditoris, en canvi, estan passant per una situació delicada, ja que la xifra de públic (-18%) i de concerts (-6,7%) segueix baixant en picat. Fires i mercats

prenen cada cop més volada i aposten per la internacionalització del producte autòcton.

Sempre segons l'Anuari, el 2013 la facturació de les discogràfiques catalanes va disminuir un 26,7%. La causa principal ha estat la davallada del 39,1% de les vendes en format digital. Amb tot i això, les edicions en català han assolit un rècord històric de 763 referències i una desena de discos amb més de 100.000 exemplars venuts.

Pel que fa a orquestres de ball i conjunts, el 2013 ha estat un any de discreta recuperació. La contractació d'orquestres de ball ha augmentat un 3% i els conjunts han fet un 10,7% més d'actuacions. La Selvatana ha estat l'orquestra que ha fet més actuacions (135), seguida de La Principal de La Bisbal (112) i la Maravella (106). Pel que fa als conjunts, Hotel Cochambre és el que va fer més bolos (96), seguit de El Último Tributo (89) i La Montecarlo (85).

El musical *Isabeau* tanca la seva gira per les comarques gironines al Teatre Municipal de Girona

Robert Fàbrega i Ferrer és l'autor de la música i la lletra. Ell ha compost tots els temes i totes les línies d'orquestració, alhora que també ha enregistrat digitalment tota l'obra. Per escriure el guió ha comptat amb la col.laboració de Salvador Coll.

Isabeau és un musical català, ambientat al segle XI, que narra la història de dos amants, Navar i *Isabeau*, víctimes d'un malvat i poderós cardenal enamorat de la noia que conjura amb el diable un malefici per als dos amants: ell serà llop de nit, mentre ella serà falcó de dia, de manera que mai podran estar junts en la seva forma humana. L'obra, que està inspirada lliurement en la pel·lícula de Richard Donner *Lady Halcón* (*Ladyhawke*, 1985), es va estrenar el 17 de maig de 2013 al Teatre de Besançon.

Els nou personatges principals són: *Isabeau* (Míriam Riera), Navar (David Mauricio), Gascó (Marc Fàbrega), el Cardenal (Albert Cutrinas), Marqué (Quim Guillén), la Mare (Gemma Ribalta), el Monjo (Lluís Andreu) i Cesan el Matallops (Jaume Fonalleras). Tots ells provéien del món de la cançó i del teatre. A més, hi ha un cor format per vint

persones i compten amb la col.laboració de la coral "Fructus Temporis" d'Olot.

L'obra, que no ha rebut cap subvenció pública, té un pressupost molt ajustat. Els actors, que han d'interpretar diferents personatges, canten en directe sobre la música gravada. El mateix cor s'ocupa de la tramoia i dels moviments escenogràfics. Els decorats i el vestuari, que són d'un gran efecte, han estat creats pel mateix Robert Fàbrega. Fins i tot les espases que utilitzen els personatges són reals i els actors han hagut de fer classes d'esgrima per aprendre a manejar-les.

Isabeau va finalitzar la seva gira per les comarques gironines el dia 30 d'agost al Teatre Municipal de Girona.

39ª edició de La Nit dels Músics Cassanencs

Des de l'any 1976, el poble de Cassà de la Selva (Gironès) ret homenatge als seus músics amb aquesta festa anual.

La Nit dels Músics Cassanencs consisteix en formar una monumental cobla de més de cinquanta instrumentistes que, o bé són nascuts o resideixen a Cassà, o bé formen part de les dues cobles cassanenques, La Principal de Cassà i La Selvatana. Aquests músics es reuneixen un cop l'any, pels volts de la festa major, per formar de manera desinteressada i

espontània aquesta gran cobla que només toca sardanes de músics cassanencs o dedicades al poble. Tradicionalment l'audició s'acaba amb la sardana *El Sereno* de Josep Coll.

En aquest cas, la figura d'un director resulta imprescindible, ja que, degut a la llargada del cadafal, els músics d'un costat no senten els de l'altre, sobretot en els introïts. Aquest càrrec ha recaigut els últims anys en el músic i compositor Antoni Mas que, tot i no ser de Cassà, hi ha viscut durant molts anys.

El pes de l'organització el porta l'entitat local Amics de la Sardana, que compta amb la col·laboració del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, de la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Cassà i la Caixa.

“

L'entrevista

Big Mama

Big Mama és el nom artístic de Montserrat Pratdesaba (Sant Quirze de Besora, 1963). És la gran dama del blues a Catalunya. Va començar a cantar blues el 1989 a la mítica Cova del Drac i el 1990 va enregistrar la seva primera maqueta "Blues Reunion'90" en format casset. El 1992 va enregistrar un disc amb el grup Big Mama & The Blues Messengers amb el nom de "Blues, blues, blues!". Tota una declaració de principis.

Va començar a estudiar piano i solfeig als sis anys i ja no ha abandonat mai la música. Amb tot i això, la Big Mama va estudiar la carrera d'Enginyeria de Telecomunicacions i es va especialitzar en Imatge i So. Va treballar durant 6 anys a la Televisió de Catalunya (TV3), fins que va decidir deixar aquesta feina per dedicar-se professionalment a la música.

Fa 25 anys que es dedica al blues en cos i ànima. Canta temes propis o d'altres compositors, en català i en anglès. Ha produït 17 discos i ha col·laborat en molts d'altres. Ha participat en molts concerts i festivals d'aquí i de fora. És membre de la Junta de la Societat de Blues de Barcelona i del Consell Executiu de l'European Blues Union. Ara s'acaba d'estrenar com a membre de la Junta Directiva de MusiCat.

L'any passat va celebrar el seu 25è aniversari com a Big Mama amb una gira amb el grup Taller de Músics All Stars.

”

Montserrat Pratdesaba, Big Mama

●●●

Persona compromesa i lluitadora, no fa gaire la vam veure comparèixer a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya per demanar un IVA reduït per a la cultura i unes condicions fiscals i laborals dignes per als músics.

25 anys de professió és una fita important. N'estàs satisfeta?

26, ja en són 26 i no me'ls amago. N'estic molt satisfeta. Jo sempre procuro quedar-me amb la part positiva de les coses. Els records del que és negatiu m'han servit per aprendre i per procurar no repetir-los. Estic molt satisfeta de tot el que he fet, dels amics que he anat trobant, dels concerts, de la gent que he conegut, de les experiències boniques. Em quedo amb el record de tot això.

Parla'm una mica dels teus inicis. Com vas arribar al blues?

Per mi, cantar és molt vocacional. Des de ben petita ja m'agradava la música i deia que volia ser cantant. Amb només sis anys els meus pares em van portar a que aprenguéssolfeig i piano. Als dotze vaig començar a fer guitarra. Als quinze anys em vaig decantar força pel rock, concretament m'agradava el hard rock, no només per la música sinó també per l'actitud. Però em vaig anar decebent quan em vaig adonar que la rebel·lió i tota la ideologia que hi havia al voltant d'això sovint només era una façana. Cap als 24 anys vaig començar a interessar-me pel jazz i del jazz vaig anar a parar al blues. Sempre m'havia agradat el blues en el context del rock dur i havia escoltat els blues que feien gent com Jimmy Hendrix, Eric Clapton, Gary Moore o grups com Led Zeppelin, però encara no l'havia escoltat des de la negritud. Quan vaig començar a escoltar el blues interpretat per músics negres, aquesta música em va sacsejar.

Quins són els teus referents?

N'hi ha molts: el primer de tots, Big Bill Broonzy que va ser el primer bluesman que va visitar Catalunya, el 1953. Com a dones, Bessie Smith, Helen Humes, Alberta Hunter, Memphis Minnie. Entre els homes, destacaria Sonny Terry, Brownie McGee, Reverend Gary Davis, Blind Blake, Blind Boy Fuller... Aquests, que eren cecs, van ser els primers. Entre els més moderns, BB King és una figura indiscutible, però n'hi ha molts d'altres. Actualment hi ha un músic noruec que m'agrada molt. Es diu Vidar Busk i em fascina com toca, la seva creativitat, les seves gravacions, és un geni.

Tu al 92 ja vas gravar un disc que es deia "Blues, blues, blues!"

Abans ja havia gravat alguna coseta. Quan era molt jove vaig gravar un disc, que no es va publicar mai, amb un grup que es deia **Avikultores Modernos**, de Montesquiú. Vaig començar a gravar més seriosament l'any 90, amb un grupet que ens dèiem **Blues Reunion**, que va ser el precedent de **Big Mama & The Blues Messengers**, amb qui vaig gravar el disc *Blues, blues, blues!* Llavors tocàvem en directe a La Cova del Drac. Un dels músics del grup, l'August Tarrats, gran pianista i gran dibuixant, va proposar estalviar una petita part del que ens pagaven a cada concert i d'aquests estalvis va sortir el disc que vam gravar l'any 92, tot i que el 91 ja havia gravat un altre disc amb **L'Harmònica Coixa Blues Band**.

El disc *Blues, blues, blues!* no va sortir fins l'any 95, perquè quan el vam anar a oferir a la discogràfica ens van dir que no interessàvem perquè, com que no erem negres, no érem autèntics. Això em va quedar clavat. El 93 va sortir un directe gravat a La Boite, que era una tongada diferent de **Big Mama and The Blues Messengers**. Aquest disc me l'estimo molt. Amb el temps, vam anar a Discmedi i el 94 vaig poder publicar *El Blues de la Inflació*, amb Víctor Uris i Amadeu Casas. Des de llavors vaig continuar amb Discmedi fins als últims discos, que els he fet amb la fórmula de l'autoproducció.

Quina experiència n'has tret de l'autoproducció?

De fet, els discos sempre m'els he produït jo mateixa. Quan ja els tenia masteritzats i amb el disseny gràfic acabat, anava a la discogràfica i negociàvem. Per discos mai ha sigut per mi una manera de guanyar diners. Això sí, vaig haver de buscar un segell perquè crear-ne un de propi és una ruïna. L'últim disc que hem fet no té ni segell. És una edició molt petita de 300 discos i senzillament intentarem recuperar la despesa.

Quines són les dificultats més importants que has trobat en la teva carrera artística?

Una de les dificultats més importants han sigut els propis músics amb qui he treballat. A vegades m'ha costat fer-los entendre que formaven part d'un projecte comú, que entre tots s'ha de bregar i que jo no m'ho havia de carregar tot a les espatlles. En altres ocasions, quan he tingut un projecte arrancat, amb tota la inversió feta, un músic se n'ha anat i m'ha deixat penjada. Llavors no m'ha quedat més remei que tornar a començar. Això ha passat constantment i és una dificultat considerable.

Un altre problema que vaig tenir al principi, l'any 92, quan no sabia com anava tot això de la facturació, va ser una inspecció d'Hisenda. Jo feia les factures en nom del grup i repartíem els diners. Vaig haver de pagar jo per tots, perquè els rebuts que havia donat als músics no van servir de res. Després vam crear una petita societat en què vam posar els instruments com a immobilitzat.

Ens ho portaven uns gestors, però ningú sabia del cert com s'havia de funcionar. Va ser un període molt angoixant. Llavors va aparèixer l'Antoni Mas, que em va assessorar molt bé, i el 95 vaig entrar a MusiCat. Aquest és segurament un dels problemes més difícils de resoldre per a un músic.

També hi ha hagut alguna crítica de diari, feta amb mala baba, que m'ha afectat. Quan ets sensible les coses t'afecten i els músics solem ser-ho. Però vaig aprendre que, tal com diu un proverbi oriental, "el teu pitjor enemic pot ser el teu millor mestre" i em vaig anar sobreposant.

Un altre tema complicat és obrir-te camí a l'estranger, trobar la manera de projectar la teva música fora del país.

Aquesta és precisament la tasca de l'Institut Ramon Llull

A mi no m'han ajudat mai. Bé, perdó, fa anys em van concedir uns 140€ però em va costar més la salsa que els cargols, ja que els costos que vaig tenir de viatges a Barcelona, pàrking i correus certificats van ser superiors a l'ajut demanat. Sempre arribes tard i cada any no se sap res fins que ja ha passat el termini. D'aquí a molt poc vaig a tocar al festival de blues més important d'Europa, el Festival de Nottoden, i vaig demanar poder recuperar els diners del bitllet d'avió. Però quan em va arribar el contracte, per uns pocs dies, ja estava fora de termini. És un desastre. La veritat és que a mi no m'ha funcionat mai, però no perdo l'esperança.

Al llarg de la teva carrera has desenvolupat un treball educatiu iniciant els nens, i no tant nens, en el món del blues

Admiro moltíssim la feina de mestre. De petita, ja donava classes de francès o de matemàtiques als fills dels meus professors. Sempre m'ha interessat molt la part pedagògica de la música. Tenia una professora de cant que em deia "intenta saber coses de la música que fas, de l'autor, del context, perquè sempre podràs connectar-hi millor i trobar el doll d'on vols treure allò que expliques mentre interpretes". Així que en els concerts m'agrada explicar el context perquè el públic pugui disfrutar més de la música, entrar-hi més.

Al llarg d'aquests anys he procurat fer una tasca pedagògica, sobretot amb nens. Va haver-hi una època en què hi havia molt poca gent jove en els concerts de blues que jo feia i això em preocupava. Aleshores amb en Joan Pau Cumellas vam fer un projecte pedagògic per introduir el blues a les escoles i el vam dur a la Diputació de Barcelona que ens el va acceptar. Vam poder arribar a 10.000 nens i nenes de la demarcació de Barcelona. L'any següent, les mateixes subempreses de les diferents zones on vam fer aquests concerts ens van tornar a contractar. En total vam poder portar el blues a 40.000 nens i nenes d'entre 6 i 12 anys. Per fer-ho, vaig procurar informar-me bé. Vaig assistir a moltes audicions per a nens i nenes al Caixa-Fòrum de BCN, on venia molta gent de l'estranger molt ben escollida. També vaig assistir a moltes conferències on s'explicava el funcionament del cervell i de quina manera incidia la música en les emocions. Vam voler que aquests nens i nenes tinguessin un record molt bo del blues, que els quedés per sempre. Que obtinguessin plaer d'escoltar aquesta música, que és la que a mi m'apassiona i m'ha donat moltes alegries. Crec que vam aconseguir fer gaudir de valent aquells nens ja que tots acabaven participant molt en el concert. No sé si és per això, però ara hi ha molta més gent jove en els concerts de blues. Considero que l'objectiu ha estat acomplert.

També has portat el blues als nens malalts

Sí. Un cop l'any faig un concert dins del Festival de Blues de Barcelona per als nens malalts de l'àrea materno-infantil de La Vall d'Hebron. Intentem que vingui algun altre músic de l'escola de blues i hi passem el matí. Portem alegria a

aquests infants i als seus familiars, i això és molt gratificant. A vegades també he col·laborat amb l'Associació Resso, que demana a músics voluntaris que dediquin un dia de la seva vida als nens malalts de l'Hospital de St. Joan de Déu. Et quedés molt tocada.

Et preocupa l'educació musical d'aquest país?

La música hauria d'estar més present a l'escola. Està provat que la música estimula les connexions entre l'hemisferi dret i l'esquerre del cervell, fa que hi hagi més fluidesa i, en el cas dels nens, l'estudi i la pràctica de la música ajuda al desenvolupament de les connexions cerebrals. A més, als països on s'ensenya música a les escoles la gent és molt més lliure, expressa millor les seves emocions, confraternitzen més entre ells. Jo estic convençuda que la música et fa millor. Quan deixes anar les emocions amb la música, dissipes moltes coses. És importantíssim que s'ensenyi música a les escoles.

Ets membre de la Junta de la Societat de Blues de Barcelona (SBB). Quins són els objectius d'aquesta entitat?

La SBB es va constituir l'any 2005 i jo fa poc que formo part de la Junta. En entrar-hi, he proposat ampliar el nombre de vocals. També sóc membre de la Junta de l'European Blues Union i allà som 12 persones. Això permet formar petits equips

...tenim el centre de documentació europea de blues a L'Hospitalet i no ens ho valora ningú!

per tractar temes específics. La Junta de la SBB va acceptar la proposta i hem doblat el nombre de membres. Així hem pogut constituir diferents comissions i cadascuna s'encarrega d'un tema: el manteniment de la pàgina web, els events, la promoció, els afers institucionals o el centre de documentació, entre d'altres.

Aquesta última comissió s'encarrega del fons de documentació de blues que hi ha a la Biblioteca

Tecla Sala de L'Hospitalet de Llobregat i que també guarda la documentació de l'European Blues Union. Ja ho veus: tenim el centre de documentació europea de blues a L'Hospitalet i no ens ho valora ningú! Estem bregant per aconseguir que les administracions ens ajudin una mica per ampliar aquest fons i per difondre'l, però ens costa molt.

Us sentiu discriminats en relació als músics de jazz?

Pel que fa a les subvencions, sí. A nosaltres no ens concedeixen subvencions. Només ens ajuda una mica l'Ajuntament de L'Hospitalet, que ens deixa tenir el Fons de Blues a la Biblioteca Tecla Sala. També ens permet organitzar un festival anual, dins de les festes de primavera del municipi, del qual n'hem realitzat dues edicions.

Fa poc, vam anar a l'Institut Ramon Llull per explicar que hi havia uns músics de Barcelona, **A Contrablues**, que havien guanyat l'**European Blues Challenge**, el premi més important de blues a nivell europeu, i que l'any passat **Chino and The Big Bet**, un altre grup de Barcelona, van quedar segons. També el 2013, **The Suitcase Brothers**, que representaven la SBB en la categoria de solo duet a l'**International Blues Challenge** de Memphis – el millor concurs de blues del món -, van quedar segons entre gairebé cent altres formacions de tot el món. Però, tal com he dit abans, de moment la SBB no hem obtingut ajuts per pagar els bitllets dels músics quan van a concursar a l'estranger ni res de res. Tot i així, Chino & The Big Bet em van comentar que a títol personal han sol·licitat ajuts al Llull i que els hi han concedit. No obstant, la SBB ha mantingut converses amb representants de l'Institut Ramon Llull que mostren molt bona voluntat però no hi ha manera de passar a la pràctica perquè el paperam és molt embolicat i sempre hi ha entrebancs.

La SBB s'encarrega de fer la selecció dels grups espanyols que participen en l'European Blues Challenge (EBC). Ens n'encarreguem dues persones i comptem amb el recolzament d'assessors de tot l'estat espanyol experts en blues (directors de festivals, conductors de programes radiofònics, melòmans, músics veterans, etc.) que donen la seva valoració, que és escrupolosament

respectada, per decidir qui seran els representants espanyols que concursaran a cada edició de l'EBC. El procés és totalment transparent i pot ser revisat pels membres del Consell d'Assessors. Surten músics molt bons perquè estan ben triats i tothom té les mateixes oportunitats. Ningú no ens ha ajudat amb tot això, només l'AIE el primer any ens va donar un petit ajut per pagar els viatges dels músics, el duet **The Suitcase Brothers**, que van concursar a Berlin. Ningú no ens recolza i el que fem és molt important perquè estem obrint portes als músics. El Festival de Blues de Barcelona cada cop té menys ajudes.

Amb tot i això, podríem dir que el blues està evolucionant?

Sí. Hi ha hagut una gran evolució en aquests últims anys, principalment a Catalunya, gràcies a l'Escola Taller de Blues de Barcelona, a l'Associació Capibola que organitza el Festival de Blues de Barcelona, o a les activitats que promou la SBB. Els músics han anat evolucionant a nivell creatiu i cada cop hi ha més músics i millors. Ara potser falta una mica més de públic.

Els músics de blues participen en els festivals de jazz o de rock?

No, només en els de blues. A tots els d'Espanya i als d'Europa. Segons la situació geogràfica, el blues s'acosta més al jazz o al rock. Al sud d'Europa som més *swinguers*, tenim molta influència del jazz, de la cosa més mediterrània, del ritme. A mida que pugem més amunt, el corrent que es va instal·lant és més de rock. El que aquí en diem rock, allà en poden dir blues i, per tant, en els festivals de blues hi entra més rock. Fins i tot inclouen en el cartell grans figures del rock que fan de reclam. Ara mateix, a Nottoden, on iré a tocar, un dels caps de cartell és Hugh Laurie, el famós Dr. House de la sèrie, a qui li agrada molt el blues i també és un bluesman.

M'has dit que ets membre del Consell Executiu de l'European Blues Union, que té la seu a Brussel·les. Quina tasca realitza aquesta entitat?

L'European Blues Union inclou 30 països europeus i Canadà. Som pocs membres, no arribem a 130 a tota Europa. Tots som apassionats del blues i tots treballem per al blues des de fa temps, cadascú des del seu país. Ara ens hem trobat, compartim els interessos i ens ajudem. I no som només associacions de músics, sinó que també en són membres festivals, discogràfiques, agències de management i mitjans de comunicació. Per exemple, totes les revistes de blues europees, les més antigues, són en aquesta associació.

La Junta fa molta feina. Entre d'altres, organitza l'European Blues Challenge, que és un concurs de blues a nivell europeu en què cada país presenta un grup i competeixen. El jurat canvia cada any i s'intenta que, a més de músics, inclogui directores de festivals i gent dels mitjans de comunicació. S'articula de manera que cada país organitza una selecció, oberta a tothom, que ha de ser el més transparent i democràtica possible - jo em vaig encarregar de fer l'esquelet de les *EBC Regulations* que poc a poc es van acabant de completar-. Procurem que l'European Blues Challenge es faci cada any en una ciutat diferent, que s'esculli democràticament. També editem un disc promocional amb música de tots els grups que hi participen. Fins i tot hi ha un equip d'aquí, Bad Music Blues, que ha gravat tots els *EBChallenges* en vídeo. Es guarden a la Biblioteca Tecla Sala i estan penjats a Youtube perquè tothom els pugui veure.

L'any passat vam organitzar una primera European Blues Expo a la Biblioteca Tecla Sala de L'Hospitalet de Llobregat i ara se'n farà una segona a Notodden, on es celebra el festival de blues més important d'Europa. Allà han creat una casa del blues i del llibre espectacular (Bok & Blueshuset), que ha costat molts diners. Han tingut el suport de tres administracions públiques. Tenen una gran biblioteca, dos cinemes, un auditori, un estudi de gravació, una escola de música, un restaurant, el Blueseum, els despatxos de les oficines del Festival... Aquesta ciutat ha fet del blues el seu interès cultural.

A l'European Blues Union treballem molt en xarxa. Per exemple, cada país té una persona encarregada d'introduir tots els continguts de blues que es generen a la web que hem creat <http://www.europeanbluesunion.com/>. Jo sóc la webmaster de l'apartat espanyol. Ara estem fent una base de dades, que posarem a l'abast de tothom, on hi haurà tot el que tingui relació amb el món del blues europeu i inclourà tota mena de documents, tant audiovisuals com escrits. Això serà molt valuós per als músics, però també per a les discogràfiques i les ràdios, que podran promocionar aquesta música.

Tot això et deu ocupar molt de temps

Sí, ja no toco tant com voldria! Però és una feina que m'apassiona. Estic convençuda que, a vegades, la feina d'una sola persona pot ser molt important i això m'anima. Algú ha de fer el primer pas.

Creus que el blues gaudeix de bona salut?

Sempre ha tingut altibaixos. Ja als anys 50, el seu fill, el rock'n roll, el va desbancar i va fer que tots aquells músics de blues quedessin relegats com a vells obrers que explicaven històries del passat. Ara penso que el blues passa un molt bon moment, tot i que no hi ha molts recursos. Però hi ha moltes ganes.

Com veus el panorama de la música a Catalunya?

Durant anys es va potenciar molt el rock català i ara ho estem pagant. Hi ha una generació que ha crescut amb aquesta música a l'inconscient i això passa factura. És molt curiós. En aquella època molts bons músics van quedar silenciats. Els grans mitjans de comunicació públics van actuar com una multinacional, posant els recursos de tots al servei d'aquesta moguda. Grans periodistes musicals de prestigi la van recolzar i avui en dia tenen càrrecs d'àmbit polític. Gent amb noms i cognoms que fins i tot estan fent conferències a les universitats per fer-se un sobresou. Molts músics extraordinaris van quedar relegats i els va costar anar sobrevivint, fent classes o com van poder. Però el músic necessita tocar. Si no toques no pots créixer.

La meua carrera musical ha coincidit amb tot això, i m'ha costat molt anar-me'n sortint. Sempre he

tingut molta moral per intentar omplir els llocs on actuo i potser és això el que ha fet que sempre hagi pogut anar tocant. Però hi ha molts músics que han quedat apartats. Músics que tenien molt talent, sens dubte molt més que no pas jo!

El pitjor de tot és que veig que aquesta situació encara perdura i constato la mateixa mediocritat en els grups nous que surten. Pel que fa a la creativitat, no s'ha millorat. Ara també hi ha grups mediàtics, que reben moltes subvencions, que no ajuden gens la música ni la cultura. Són els grups que després són "utilitzats" pels polítics per convocar masses i enviar missatges molt escollits. I així va tot.

Creus que hi ha solidaritat entre músics?

Els músics de blues ens estimem molt i ens ajudem. Potser aquests valors nostres es podrien estendre a tot el col·lectiu. En el meu context he anat cultivant aquesta solidaritat. Per exemple, el sistema de selecció per participar a l'European Blues Challenge va ser inicialment idea meva, basant-me en el mateix procés que es feia a

França. Em vaig deixar aconsellar i assessorar per poder-ho fer amb la màxima transparència perquè tothom tingués el mateix accés a l'oportunitat de sortir a l'estranger per demostrar la seva vàlua. Tots aquests grups que es fan la traveta, es trepitgen i abaixen preus, en lloc de mantenir-los i defensar-los, no trobo que actuïn bé i al final, probablement, seran ells mateixos qui ho pateixin.

T'acabes d'estrenar com a membre de la Junta Directiva de MusiCat. Què més creus que es podria fer des de l'associació per contribuir a millorar la vida professional del músic?

Potser s'hauria de fer pedagogia del que és MusiCat. Hauriem de crear la consciència col·lectiva que tots formem part d'una associació que vetlla per nosaltres mateixos.

El músic hauria d'entendre que tenim uns drets però també tenim uns deures, que per exercir la professió hi ha uns requisits que s'han de complir: s'han de fer uns contractes, s'ha de pagar una seguretat social, uns impostos, s'ha de fer una

Els músics no s'adonen de la tasca que fa l'associació a molts nivells. A vegades m'he trobat amb un ajuntament que no em paga una factura que em deu des de fa cinc mesos. Per cobrar-la he hagut de dir que tinc MusiCat al darrere i que, si cal, ho denunciarem. Ja sé que

...tenim una eina, que és una eina corporativa i que si en féssim un ús corporatiu, no només com a grup de gestió, sinó com a col·lectiu en nom de tots, tindriem una força de pressió considerable.

factura legal. MusiCat cobra una petita quantitat per fer aquesta feina amb totes les garanties. Si això ja ho tens solucionat, tu et pots dedicar a tocar, a promocionar-te. El músic s'ha de poder dedicar a la música. Hi ha gent que pensa que MusiCat són uns que et treuen els diners i a sobre t'obliguen a donar-te d'alta a la seguretat social. MusiCat no és una gestoria, som un col·lectiu que estem treballant tots junts per canviar coses, per millorar coses. I mentrestant mirem de fer-les el millor possible, pel bé de tots. I si algú no ho veu clar, només cal que vagi a les assemblees i que s'informi. Però tenir consciència de col·lectiu ens costa molt. Els músics som tant negats per aquestes coses, que ens costa d'entendre que si anéssim junts aniríem millor.

La pàgina web mateix: jo no sé si la gent sap que té aquest servei. Que poden estar al dia de les coses que ens afecten llegint les notícies, assabentar-se de les subvencions així que es publiquen, etc. Hi ha una borsa de treball i un servei de compra-venda d'instruments i material de segona mà. Si no tens web, pots posar-hi la teva informació i si en tens, és un complement més. Disposem d'una agenda que es publica a les xarxes i es distribueix en paper. MusiCat està fent una sèrie d'accions en nom de tots i tots hem de tenir en compte que tenim una eina, que és una eina corporativa i que si en féssim un ús corporatiu, no només com a grup de gestió, sinó com a col·lectiu en nom de tots, tindriem una força de pressió considerable.

potser no em trucaran mai més, però jo no tinc por. Hi ha músics que s'espanten i no reclamen perquè tenen por que no els contractin més. Si tots anéssim a la una amb MusiCat al darrere per recolzar-nos, s'haurien acabat els impagats i molts altres abusos. I he de dir que molts d'aquests ajuntaments m'han tornat a contractar...

Què creus que pots aportar a la Junta de MusiCat?

La meua experiència i la voluntat per intentar ajudar en tot el que pugui. Segurament hi haurà ocasions en què la meua opinió contrastarà amb la d'alguns membres de la Junta, perquè tots som diferents i tenim formes diverses de veure les coses. Crec que això és positiu i, en tot cas, jo sempre intentaré dir i argumentar el que penso.

Lluïsa Massó

Assemblees generals de MusiCat Resultats econòmics de l'any 2013

El dimecres 28 de maig es van celebrar a Girona les Assemblees Generals de MusiCat en què es va presentar els resultats econòmics de 2013 i es va fer un repàs a les activitats dutes a terme durant aquest període. En aquesta ocasió també es va sotmetre a l'Assemblea l'aprovació de la nova Junta Directiva que, segons els estatuts, s'ha de renovar cada 4 anys.

Tot i haver enviat la convocatòria amb antelació, l'assistència de socis va ser, com és habitual, molt escassa. El president Josep Reig va preferir fer-ne una lectura positiva i ho va atribuir al fet que els socis confien en la gestió de l'Associació. Esperem que sigui així.

L'Associació Professional de Músics de Catalunya

La gerent de l'associació, Marga Castañer, va presentar el compte de resultats global de les cinc empreses de MusiCat, que l'any 2013 va ser inferior al d'anys anteriors. Amb tot i això, i gràcies a una gestió acurada que ha anat ajustant les despeses als ingressos, no es van registrar pèrdues. En aquest sentit, l'Associació ha fet un gran esforç per mantenir el preu de les quotes de soci, que no ha variat des de l'any 2008.

Com a punt positiu cal dir que, si bé el 2013 la feina ha baixat, els pagaments s'han fet de manera més regular. A la data en què es va celebrar l'assemblea "només" quedaven pendents de cobrar 17.264 €.

Pel que fa al número de socis, que havia anat augmentant fins l'any 2010 i es va mantenir estable el 2011, va iniciar una lleugera davallada el 2012 que ha continuat en menor mesura el 2013. A finals de 2013 MusiCat tenia 3.315 socis, 131 menys que el 2012.

La gerent també va presentar a l'assemblea la memòria d'activitats de l'Associació i en va destacar els punts més rellevants. Tant la memòria econòmica, com la memòria d'activitats es poden consultar a la zona de socis del web www.musicat.cat.

COMPTE D'EXPLOTACIÓ 2013

DESPESES

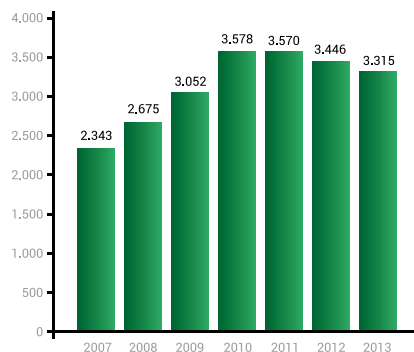
Músics de Girona.....	170.680,47 €
Músics de Catalunya.....	58.979,40 €
Associació Cultural Dos Per Quatre.....	4.362,06 €
Doble Xamfrà.....	3.130,89 €
Associació Profess. MusiCat.....	244.798,48 €
Total despeses.....	481.951,30 €

INGRESSOS

Músics de Girona.....	136.353,86 €
Músics de Catalunya.....	55.866,38 €
Associació Cultural Dos Per Quatre.....	34.101,79 €
Doble Xamfrà.....	4.126,35 €
Associació Profess. MusiCat.....	259.930,51 €
Total ingressos.....	490.378,89 €

Resultat positiu 8.427,59 €

NÚMERO DE SOCIS PER ANYS

El Grup de Gestió MusiCat

L'Associació Professional de Músics de Catalunya disposa d'un Grup de Gestió integrat per dues cooperatives i una associació cultural que facturem les actuacions dels socis, a més d'una societat limitada unipersonal, Doble Xamfrà, que dona d'alta el personal auxiliar de les agrupacions musicals registrades.

Músics de Girona, SCCL

És una cooperativa de serveis que factura les actuacions dels socis adscrits al Règim General de la Seguretat Social. El músic causa alta i baixa el mateix dia de l'actuació.

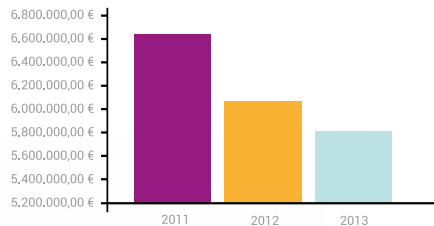
La facturació de Músics de Girona ha experimentat una davallada progressiva des de l'any 2011 (-5%), que va culminar l'any 2012 (-8,65%) i ha continuat, tot i que en menor mesura, el 2013 (-4,61%). Sense cap mena de dubte, aquest retrocés es deu al fet que la feina ha minvat a causa de la crisi, però també a la baixada de catxets generalitzada.

Tot i la disminució de la facturació, el nombre d'altres a la seguretat social va augmentar lleugerament l'any 2013. Aquest fet guarda una relació directa amb l'augment de controls per part de la Inspecció de Treball i Seguretat Social.

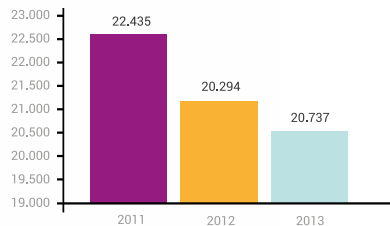
Comparativa de la facturació de 2011 a 2013

Músics de Girona	%
2011..... 6.634.620,93 €	-5
2012..... 6.060.745,98 €	-8,65
2013..... 5.808.518,45 €	-4,61

Comparativa Facturació

Comparativa Altres a la Seguretat Social

Músics de Catalunya, SCCL

És una cooperativa de treball associat que factura les actuacions dels socis adscrits al Règim d'Autònoms de la Seguretat Social. Si bé la Llei considera els músics com a treballadors per compte aliè, cosa que els impedeix fer-se autònoms per compte propi, poden acollir-se a aquest règim com a autònoms membres de la cooperativa Músics de Catalunya.

Normalment, els músics s'acullen a aquest règim quan, degut al volum de facturació que tenen previst per un mes concret, els surt més a compte pagar la quota d'autònom que no pas pagar la Seguretat Social acumulada de cada actuació.

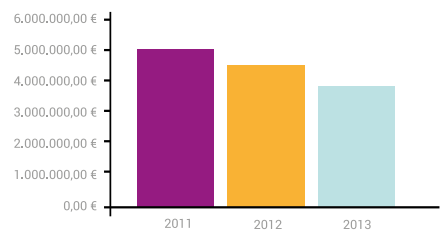
A partir de l'any 2011, la facturació de Músics de Catalunya ha experimentat una davallada important que encara no s'ha aturat. El 2011 la facturació en el règim d'autònoms va disminuir un 14,17%; el 2012 ho va fer un 9,10% respecte a l'any anterior i el 2013 la baixada va ser del 17,56% respecte al 2012. Si mirem les altes a la seguretat social, veurem que el 2012 es van mantenir tot i la baixada de la facturació, però el 2013 van baixar de forma significativa.

Malauradament, l'única lectura que podem fer d'aquestes dades és que cada cop hi ha menys socis que tinguin feina suficient perquè els surti a compte pagar la quota d'autònom.

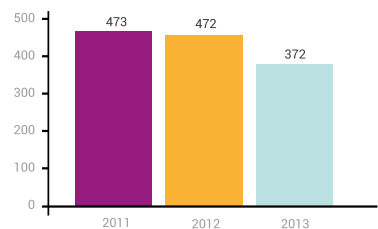
Comparativa de la facturació de 2011 a 2013

Músics de Catalunya	%
2011..... 5.011.341,13 €	-14,17
2012..... 4.555.265,43 €	-9,10
2013..... 3.755.294,49 €	-17,56

Comparativa Facturació

Comparativa Treballadors Autònoms

Associació Cultural Dos Per Quatre

És una associació cultural que des de l'any 2003 té concedida l'exempció d'IVA per facturar les actuacions de música popular i tradicional catalana. Aquesta exempció, que només afectava les cobles, es va fer extensiva l'any 2007 a les havaneres i la música d'animació infantil. Des d'aleshores, els socis de MusiCat que fan aquest estil de música poden facturar sense IVA les seves actuacions, a través de l'Associació Cultural Dos Per Quatre.

Curiosament, aquesta és l'única empresa del grup que el 2013 va augmentar la facturació en un 11,25% respecte a l'any anterior. La crisi i la falta de recursos de les empreses ha fet que moltes formacions que fan diferents estils de música, com per exemple les cobles-orquestres, hagin facturat la part de música tradicional sense IVA a través de l'Associació Cultural Dos Per Quatre, cosa que explicaria aquest increment. És la teoria dels vasos comunicants: bona part del que s'ha facturat de més a Dos Per Quatre, s'ha deixat de facturar a Músics de Catalunya.

Renovació de la Junta Directiva

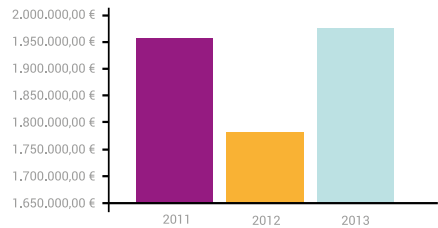
Segons els estatuts de l'Associació Professional de Músics de Catalunya MusiCat, la Junta Directiva s'ha de renovar cada quatre anys i aquest any es complia el termini del mandat de la Junta actual.

El president Josep Reig es va oferir per continuar en el càrrec i va proposar el nomenament de dos vocals nous, Montserrat Pratdesaba i Joan Figueras, en substitució d'Àngel Puertas i Miquel Clapés, que deixen el càrrec. El president va agrair, en nom propi i de tots els socis, l'aportació feta durant aquests anys pels dos membres que deixen la Junta i va donar la benvinguda als dos membres que s'incorporen, a l'hora que els agraija l'esforç d'implicar-s'hi.

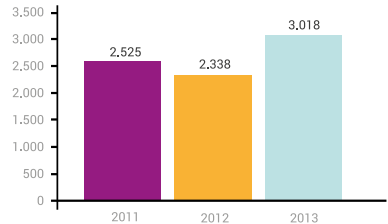
Comparativa de la facturació de 2011 a 2013

Associació Cultural	%
2011.....	1.964.333,84 €.....+18,41
2012.....	1.780.379,75 €.....-9,36
2013.....	1.980.770,12 €.....+11,25

Comparativa Facturació

Comparativa Altes a la Seguretat Social

Aquesta és la composició de la nova Junta Directiva de MusiCat: **President:** Josep Reig; **Vicepresident:** Josep Ramon Prats; **Secretari:** Josep Maria Mascarell; **Vocals:** Carles Creixell, Susanna del Saz, Joan Figueras, Antoni Mas, Albert Prat i Montserrat Pratdesaba

La Junta Directiva es reuneix regularment un cop al mes per aprovar l'informe de gestió que presenten les gerents de l'Associació Professional i del Grup de Gestió respectivament i tractar tots els assumptes que se'n deriven. Totes les decisions es sotmeten a la votació de la Junta i s'aproven per majoria. Un cop acabada la reunió, s'aixeca una acta que és signada per tots els assistents.

La nota trista ● ● ●

> Joan Sadurní Pagès (Torroella de Montgrí, 1930)

Va morir a Palamós el dia 30 d'abril, a l'edat de 83 anys. Va ingressar a les files de la Principal de la Bisbal el mes de febrer de 1962, per substituir Francesc (Paco) Felip de Verges. Ha sigut un gran instrumentista de trompeta amb una pulcritud extraordinària en l'execució musical i un gran sentit de la responsabilitat en les seves interpretacions. Els seus grans mestres, dels que ell sempre parlava, foren en Josep Miralda i l'Amadeu Rovira. Al llarg de la seva extensa vida musical, va formar part de les següents cobles-orquestres: Emporitana, Selvatana, Montgrins i La Principal de La Bisbal.

> Tomàs Gil Membrado (Horta de Sant Joan, 1915)

Va morir el passat 4 de maig, a l'edat de 99 anys. Va ser el compositor de sardanes més prolífic, ja que deixa un total de 1.300 sardanes escrites. Va començar actuant amb conjunts musicals i escrivint música per a ballables. No va ser fins el 1957, quan va ingressar a la Cobla Barcelona com a fiscornaire, que va descobrir la sardana i tots els secrets de la música de cobla. Va començar a compondre sardanes passats els 40 anys. La seva sardana més popular es titula *La Flama de la sardana*. Al llarg de la seva trajectòria va rebre una setantena de premis, entre ells la Medalla al Mèrit Sardanista i la Creu de Sant Jordi, que li fou atorgada l'abril de 2010.

> Ricard Parés (Torroella de Montgrí, 1948)

Va morir el 13 de juny a l'edat de 66 anys. Instrumentista de violí, tible, flabiol i saxo tenor, va formar part de la Cobla Orquesta Els Montgrins durant més de 30 anys. Procedia d'una família torroellenca de gran tradició musical: el seu besavi, Genís Geli (contrabaix) va ser fundador de l'orquestra Montgrins i el seu pare, Ricard Parés i Bastons, va ser un destacat intèrpret de violí. La seva primera orquestra, on tocava el flabiol, va ser la Cobla Farnense. Més tard, l'any 1972, va ingressar a l'orquestra Caravana com a segon tenor. En aquesta orquestra actuava amb el seu pare i també va fer de representant. Després d'un any de transició a l'Orquestra Miramar com a primer tible sota la direcció de Jaume Cristau, l'any 1979 va entrar als Montgrins i ja no se'n va moure fins a la seva jubilació l'any 2012.

> Carles Petritz (Barcelona, 1945)

Va morir a Barcelona el dia 27 de juny prop passat, a l'edat de 69 anys. Va estudiar al Conservatori de Barcelona, on va completar el estudi de trompeta. A part, tocava el baix elèctric, el contrabaix i feia arranjaments musicals perquè també tocava el piano. Va formar part del conjunt Lone Stars, des del març del 1964 fins l'abril del 1965, per substituir el baixista Rafael de la Vega mentre feia la mili. Va tocar amb la Núria Feliu i amb altres artistes catalans. Va formar part de l'Orquestra Montgrins i, del 1977 fins al 2012 va ser integrant de l'Orquestra Internacional Maravella. Un cop jubilat, va estar col·laborant amb diferents cobles fent suplències. Cal destacar que durant aquest últim període va reinaugar la Cobla Thermalenca de Caldes de Montbui.

Han donat la nota ●●●

Josep Navarro

El primer tenora de La Principal d'Olot ha compost una sardana per a Leo Messi, que es va estrenar interpretada per la mateixa cobla, el dia 11 de maig a Tossa de Mar en una trobada de penyes barcelonistes. Es titula *Sardana + Sí* i és un encàrrec de la penya blaugrana Almagòvers Garrotxins i de l'associació cultural i sardanista Flor de Fajol, arran de la idea d'un penyista que va pensar que seria una bona manera de retre homenatge al millor jugador

del món. La Principal d'Olot la incorporarà al repertori i no descarten interpretar-la un dia al Camp Nou.

El Sunset Jazz Club

Aquesta sala de Girona va organitzar la primera edició del cicle *Sax Masters* que es va tancar amb tots els concerts plens. El cicle, que va tenir lloc el mes de maig, és el primer que la sala dedica al saxo. Van destacar les actuacions del nord-americà Jesse Davis -que va actuar amb la Jove Big Band de Girona- i de Raynald Colom Quartet, amb la col·laboració del mateix Jesse Davis. El Sunset Jazz Club va inaugurar fa un any un sistema que permet seguir en directe tots els concerts des del seu web, amb l'objectiu de difondre el jazz a nivell global. Entre octubre i maig el Sunset ha programat més de 250 concerts de jazz.

Marc Timon

Ha guanyat els IX Premis Jerry Goldsmith al millor compositor en la categoria de llargmetratge per la banda sonora de la pel·lícula *El árbol sin sombra*. És el primer músic que ha obtingut aquest guardó en cinc ocasions. El llargmetratge, dirigit per Xavier Miralles i produït per Tótem Producciones, és una pel·lícula del gènere de l'horror que amaga una crua història sobre l'amistat i el sentiment de solitud. El premi li va lliurar la viuda del compositor, Carol Heather Goldsmith, el 23 de juliol en el marc del Festival Internacional de Música de Cine Provincia de Córdoba.

La Cobla Ciutat de Girona

Ha engegat un projecte titulat *Fonoteca de Cobla* amb l'objectiu de recuperar, preservar i difondre el patrimoni musical gironí en l'àmbit de la música de cobla. La iniciativa, que té el suport de l'Ajuntament i la Diputació de Girona i de la Generalitat, consisteix en l'edició d'una col·lecció de cd's que deixi constància del llegat massa cops oblidat d'una sèrie de compositors gironins notoris. Francesc Perich Escosa (1872-1914) és el primer compositor escollit per iniciar la col·lecció. El segon volum estarà dedicat al mestre Narcís Costa Horts.

Paco Viciano

És l'autor dels arranjaments musicals de l'adaptació que ha fet la Companyia Dei furbi de La Flauta Màgica, titulada *La Flauta Màgica. Variacions dei Furbi*. Es tracta d'una versió reduïda, d'una hora i mitja de durada, que conserva l'essència de l'òpera de Mozart i posa de relleu la teatralitat latent d'aquesta obra. Amb només sis actors, combina gestualitat, disfresses, cançons i veu en la més pura tradició de la *Commedia dell'Arte*. L'obra va guanyar el passat més de maig el Premi MAX de les Arts Escèniques al millor espectacle de teatre musical.

A Contrablues

Han guanyat la quarta edició de l'European Blues Challenge, que es va celebrar a Riga (Letònia) el mes d'abril passat. Aquest quintet de blues barceloní es va emportar el guardó després d'actuar en directe en un festival en què van competir 18 grups procedents de 18 països diferents. A Contrablues va ser seleccionat per la Societat de Blues de Barcelona per representar Espanya en aquesta edició. El grup es va formar fa vuit anys i té editats quatre treballs discogràfics. Aquest premi els permetrà actuar en els millors festivals de blues d'Europa, com ara el de Luxemburg, Lucerne o Nottoden.

La Principal de La Bisbal

El Consell de la Cultura i de les Arts (CoNCA) li ha concedit un dels Premis Nacional de Cultura 2014 "pels més de 125 anys de compromís amb l'enaltiment de la cobla". L'acte de lliurament es va fer el passat 2 de juny al Teatre Josep Maria de Segarra de Santa Coloma de Gramanet. Tots els components de la cobla van pujar a l'escenari a recollir el premi i van rebre una llarga ovació del públic assistent. El seu director, Francesc Cassú, va agrair la fidelitat i constància del públic i va dir que considerava aquest premi la cirereta del pastís d'aniversari d'aquests 126 anys.

Novetats discogràfiques ● ● ●

> **Mariam Matrem** – Lúdia Pujol

És el tercer disc en solitari d'aquesta artista singular. Amb ell ha iniciat una gira pels monestirs de Catalunya que titula *Iter Luminis* (Camí d'Identitat) amb què pretén unir història i música amb el patrimoni i la gent del territori per tal de crear una renovada tradició. El disc, que conté cançons de trobadors i d'arrel espiritual, va ser enregistrat a l'ermita de Sant Salvador del Coll de l'Aguda amb els mínims mitjans tècnics. La versió física del disc s'acompanya del llibre "La cualidad humana", de la mística italiana Àngela Volpini.

> **A Time for Love** – Roger Mas Trio

És el darrer treball de Roger Mas, un dels pianistes més reputats de les últimes fornades del jazz comtal i peça clau en formacions com Ylema, Among 3, el Marc Ayza Group, el quintet d'Albert Vila o els quartets de Victor de Diego i Jo Krause. Es tracta d'un disc en el que tradició i exploració s'amalgamen en una proposta vivencial, comandada per un pianista vibrat. Està gravat als estudis *Auditorium* de Jafre de Ter en unes condicions immillorables pel que fa a qualitat d'enregistrament. Roger Mas (piano), Jo Krause (contrabaix) i DeeJay Foster (bateria).

> **Time after time** – Albert Caire Trio

No és exactament un disc de jazz, tot i que s'hi acostava. Al cap de vint anys de dedicar-se al jazz en directe, Albert Caire barreja en aquest àlbum versions de pop-rock per les que té una predilecció especial, amb peces emblemàtiques del jazz. Èxits de Supertramp, Cindy Lauper, Red Hot Chili Peppers, conviuen amb clàssics de Richard Rodgers, Charles Mingus, Joe Zawinul i Horace Silver, acabant amb una versió de *Viva la Vida* de Coldplay. L'acompanyen Jaume Duran (contrabaix) i Carles Domingo (bateria).

> **Alba sísmica** – Tona Gafarot

És el primer disc d'aquesta cantautora gironina que l'ha finançat en part gràcies a un projecte de micromecenatge a Verkami. Inclou deu cançons en català i en anglès, gravades aquest hivern entre els estudis 44.1 d'Aiguaviva i l'estudi de Marc Usano a Olot. El disc ja es pot escoltar a Soundcloud i properament apareixerà també en CD, però la presentació amb els músics es farà a la tardor. La seva banda està formada per Xicu Rovira (guitarra elèctrica), Toni Mora (baix), Pau Oliver (bateria) i Marc Busquets (violí).

> **Rutes** – Mac i Xavier Pié

Aquest és un disc cuinat a foc lent, sense presses, que posa de relleu el treball d'investigació i composició que han portat a terme aquests dos músics tarragonins. De fet, es tracta d'una autoproducció realitzada totalment a Tarragona, a l'estudi No lo sé! de Miguel Alberto Cruz, Macc, i a llocs com l'església de Sant Francesc de Montblanc, en què també han col·laborat creadors d'altres disciplines: Fer (gravació, mesclades i masterització), Pep Escoda (fotografia) i Rocío Romero (disseny del cd). El disc es va presentar el mes d'abril passat a la Capsa de Música de Tarragona dins la programació del XXè Festival Internacional Dixieland Tarragona.

> **Dit i fet – Peix Fregit**

Durant els mesos de febrer i març el grup Peix Fregit ha estat gravant el seu darrer disc, *Dit i fet*. En ell mostren algunes de les peces de la darrera temporada i també alguna novetat. És també la manera que tenen de donar a conèixer la nova incorporació al grup: en Pere Molina, primera veu i guitarra, que va començar a cantar amb el grup la temporada 2013. Hi trobareu havaneres, sardanes, cançons mexicanes, boleros i cançó catalana. El grup va presentar aquest últim treball el passat mes de juny a la taverna La Vella Lola de Calella de Palafrugell.

> **Gira Havanera – Voramar**

El grup d'havaneres Voramar ha publicat un nou àlbum amb dotze cançons seleccionades seguint el criteri de les peticions del públic. El disc també inclou un tema, titulat *Havanera*, fruit de la bona amistat que el grup té amb el músic mallorquí Tomeu Penya. A més, ha recuperat un valset mariner, *Golondrina mensajera*, que va ser popularitzat pel grup basc Los Xey. Tanca el disc un clàssic, *El meu Avi*, del mestre José Luís Ortega y Monasterio. El grup Voramar es va formar el 1990 a La Bisbal d'Empordà.

> **Països Catalans canten – La Flama de Farners**

Països Catalans canten és una proposta única que posa en el mateix escenari les veus de Miquel Gil, Miquela Lladó, Pascal Caumont i Ramon Manent, juntament amb la Cobla La Flama de Farners sota la direcció de Jordi Molina. Aposta per la cançó d'autor i la música tradicional dels quatre territoris dels Països Catalans a través de les veus de quatre dels cantants més reconeguts, acompanyats en tot moment del so de la cobla, que ofereix també peces instrumentals. El treball es va presentar al Festival de la Porta Ferrada.

> **Natura salvatge – Buhos**

Buhos ha esdevingut un grup de referència de la música festiva. Aquest àlbum és un recull de cançons coherents, sense fissures, orgànic, on l'Ska rock més directe i els ritmes reggae són protagonistes absoluts. En el disc hi col·laboren grups com SKA - P, Txarango, Els Catarres, Dept, Strombers i Germà Negre que han volgut sumar-se amb la seva complexitat a aquesta nova aventura discogràfica del grup. El seguidor habitual de Buhos els identificarà de seguida. El menys acostumat a la seva música, descobrirà una relectura fresca del gènere que els ha vist créixer.

> **11+1 Les ombres d'ahir són les llums del present. Sardanes d'Esteve Palet Ribas – Cobla La Principal de La Bisbal**

El passat mes de març, la família Palet es va tancar al estudi 44.1 d'Aiguaviva amb La Cobla La Principal de La Bisbal per tal d'enregistrar un nou disc de sardanes, sota la direcció de Francesc Cassú. El treball inclou onze sardanes escrites per l'Esteve Palet Ribas i una que és obra del seu fill, Esteve Palet i Mir. Esteve Palet Ribas ha sigut instrumentista de tible i tenora (en la cobla) i de saxòfon alt, clarinet i violí (en l'orquestra). Ha format part de les cobles Catalunya, Caravana, Montgrins i Costa Brava. Actualment és professor de saxòfon i solfeig de l'Escola Municipal de Música de Banyoles.

El ball de nit

La finestra indiscreta

Segurament tothom recordarà aquella magnífica pel·lícula en la qual en James Stewart distreia l'avorriment provocat per una invalidesa temporal, espiant el veïnat des de la finestra del seu pis. De finestres indiscretes, n'hi ha hagut des que es va practicar el primer forat en una paret. És a dir, des que es va inventar la finestra. Però com que amb el temps totes les coses s'han anat millorant, heus aquí que ara tenim una finestra que no tant sols dóna al carrer o al barri. Es tracta d'una gran obertura al món sencer. Amb una capacitat, doncs, d'indiscreció, que supera amb escreix la imaginació d'en Hitchcock, i mireu que en tenia aquell gran home.

Fa una temporada vaig assistir a una festa organitzada pels companys del Port-bo en la qual, havent sopat, hi ha el costum de cantar unes quantes havaneres i cançonetes de les habituals en aquests casos. Es veu que, en un moment determinat i sense que jo me n'adonés, algú em va fer una foto mentre estava escoltant algun dels cantaires. També es veu que, arribant a casa seva, el fotògraf anònim va decidir penjar la foto al facebook posant-la a l'abast d'infininat de gent. I, definitivament, es veu que a una de les persones que va accedir a la meva foto a través de la xarxa, se li va acudir d'imprimir-la, ampliar-la i regalar-la a la meva mare. Total que quan jo em vaig presentar a casa meua, em vaig veure plantificat allà sobre de la taula del menjador en un primer pla d'aquells que tant poc s'escauen a la majoria de les persones de la meua edat.

Però deixant de banda que quedés bé o malament, amb quin dret ho fan? No es tracta pas de recriminar res a l'improvisat fotògraf difusor del meu perfil ni al generós voluntari que el va regalar a la meua mare. Em consta que ho varen fer amb la millor intenció de complaure l'estimada persona que em va dur a aquest món i a mi mateix. Però, per una altra banda, creieu que es pot tolerar l'existència d'un sistema tant pervers que permet difondre a mig món una imatge privada sense encomanar-se a Déu ni al diable? Tinc els meus dubtes sobre si es tracta d'una pràctica correcta des del punt de vista legal, però del que sí estic segur és que representa tot un disbarat des del punt de vista ètic o moral.

Podria estar d'acord en que em fotografiïn i escampin la meua imatge quan m'aixeco per cantar i tocar l'acordió en aquestes cantades improvisades o quan actuo en qualsevol lloc, sol o acompanyat. Al cap i la

fi, en aquests casos sóc conscient de a què m'exposo. Però igualment considero que s'hauria de preservar la meua intimitat quan em comporto com una persona "normal" de la qual ningú n'ha de fotre res, tant si menjo com si bec, tant si ploro com si rio o tant si jec com si m'aixeco. I, com és natural, no parlo pas per a mi sol. La intimitat és un dret universal que s'hauria de considerar absolutament inviolable.

Algú troba de lògica que les entitats i empreses amb les que tractem tinguin prohibit de facilitar els nostres telèfons i altres dades per preservar la intimitat del seus clients (segons mana la Llei de Protecció de Dades) i, en canvi, qualsevol individu tingui dret a difondre les nostres imatges sense demanar permís i amb tota la impunitat del món?

No seré pas jo qui discuteixi la utilitat de les xarxes socials com ara el facebook o el twitter. Ara bé, permeteu que manifesti la meua opinió en el sentit que, si no s'hi posa mà, aquesta utilitat pot acabar comportant un grau d'indiscreció que no sé fins a quin punt s'hauria de tolerar.

Un servidor sempre havia sentit dir que viure en els pobles petits comportava l'inconvenient d'haver de suportar un munt de xafardereries que no es produïen a les capitals i a les grans ciutats. Ara no cal que ens sentim discriminats la gent dels pobles: el mal ja està estès a escala planetària.

Antoni Mas

